

Arrest

nr. 108 048 van 5 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen alsook de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 augustus 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 augustus 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 augustus 2013 om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DEMIR, die *loco* advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 november 2008 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 29 juli 2009 nam het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. X van 23 november 2009.

1.2. Op 9 juli 2009 diende de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in.

1.3. Op 7 januari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten –asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Verzoeker werd hiervan in kennis gesteld op 12 januari 2010. Het beroep hiertegen werd door de Raad verworpen bij arrest nr. X van 20 april 2010.

1.4. Op 6 april 2010 werd de in punt 1.2. vermelde aanvraag ontvankelijk verklaard. Een attest van immatriculatie werd aan de verzoeker afgegeven.

1.5. Op 30 november 2010 diende de verzoeker een aanvraag om machtiging in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 23 juli 2012 onontvankelijk verklaard en op 23 maart 2012 aan verzoeker betekend.

1.6. Op 4 januari 2013 nam de gemachtigde een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag ongegrond verklaard alsook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden op 16 april 2013 aan verzoeker betekend.

1.7. Op 4 juli 2013 werden de ongegrondheidsbeslissing en bevel om het grondgebied te verlaten, vermeld in punt 1.6., ingetrokken. Verzoeker werd hiervan in kennis gesteld op 1 augustus 2013.

1.8. Op 4 juli 2013 werd de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoeker werd van deze beslissing in kennis gesteld op 1 augustus 2013.

1.9. Op 1 augustus 2008 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Verzoeker werd hiervan in kennis gesteld op 1 augustus 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, E. W(…), Attaché, wordt aan

de genaamde (...) die de Albanese nationaliteit heeft, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven⁽⁴⁾.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

x 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens

van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldige inreisstempel. Betrokkene kan dus niet bewijzen dat de termijn van 3 maanden op 6 niet werd overschreden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 12/01/2010.

Op 17/06/2013 werd reeds een controle uitgevoerd door de politie van Gent op de verblijfplaats van betrokkene om na te gaan of betrokkene gevolg gegeven had aan het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene kon niet aangetroffen worden en was niet meer woonachtig op het adres. Betrokkene heeft echter ondertussen nog steeds het Schengengrondgebied niet verlaten.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden : Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldige inreisstempel. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 27/11/2008 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 29/07/2009. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 23/11/2009. Betrokkene heeft dan een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen op 12/01/2010.

Betrokkene diende op 09/07/2009 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980.

Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 04/07/2013. Betrokkene diende op 30/11/2010 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 23/01/2012 en deze beslissing werd hem betekend op 23/03/2012.

Betrokkene werd door de stad Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Albanië.

x In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 12/01/2010. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan. Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd.”

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet.

- Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.4. *In casu* is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt dus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De verwijderingsmaatregel werd op 1 augustus 2013 genomen. Het verzoekschrift werd op 2 augustus 2013 ingediend. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op, enerzijds omdat de vernietiging van het bevel verzoeker geen voordeel kan verlenen omdat bij een eventuele vernietiging van het bevel de gemachtigde verplicht is om verzoeker een nieuw bevel te geven en anderzijds omdat het bestreden bevel een herhaald bevel zou uitmaken.

Wat de eerste exceptie betreft, neemt het feit dat de staatssecretaris verplicht zal zijn om een nieuw bevel te nemen niet weg dat voorliggend bevel behept kan zijn met een onwettigheid waarbij de staatssecretaris rekening zal moeten houden bij het uitvaardigen van een nieuw bevel. In de aangegeven mate heeft verzoeker wel nog belang. Raad stelt daarenboven vast dat de bestreden beslissing niet alleen een bevel om het grondgebied te verlaten bevat maar ook een inreisverbod, dat nog niet eerder werd uitgevaardigd en dat, om evidente redenen, rechtsgevolgen doet ontstaan, zodat verzoeker er dan ook belang bij heeft om dit aan te vechten.

De Raad is voorts van oordeel dat er *in casu* geen sprake is van een herhaald bevel wat betreft het in punt 1.3. vermelde bevel van 7 januari 2010, betekend aan verzoeker op 12 januari 2010, omdat na de afgifte van dit bevel de rechtstoestand van verzoeker gewijzigd is: hij werd van 6 april 2010 tot minstens 4 januari 2013 toegestaan tot verblijf middels een attest van immatriculatie en dit in het kader van verzoekers aanvraag van 9 juli 2009 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals vermeld in punt 1.2.

Daarbij moet worden opgemerkt dat de beslissing van 4 januari 2013 waarbij de voornoemde verblijfsaanvraag ongegrond werd verklaard, alsook het bijhorend bevel om het grondgebied te verlaten, op 4 juli 2013 werden ingetrokken. De Raad wijst erop dat aangezien de ongegrondheidsbeslissing werd ingetrokken, men ervan kan uitgaan dat verzoeker terugviel op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (cf. punt 1.4). Verzoeker zou derhalve opnieuw over een tijdelijk verblijfsrecht beschikken in afwachting van een beslissing ten gronde over zijn aanvraag. Hij heeft op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en zou derhalve niet het voorwerp kunnen uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat aan verzoeker daarna nog een nieuwe ongegrondheidsbeslissing werd betekend.

Wel blijkt uit het administratief dossier dat aan verzoeker, ondanks het feit dat hij terugviel op een reeds ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op 1 augustus 2013 toch een beslissing werd betekend waarbij zijn verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard.

De exceptie wordt verworpen.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk - en op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

4.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

4.3.2. Verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Doordat de gemachtigde verwijst naar het bevel betekend op 12 januari 2010, waaraan verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven, werd verzoeker geen termijn van 30 dagen verleend om vrijwillig te vertrekken en hem ook een inreisverbod opgelegd. Daardoor kon hij geen voorzorgen nemen ten aanzien van zijn zieke vriendin.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Hij verwijst naar het voorgaande bevel om het grondgebied te verlaten van 16 april 2013, dat op 4 juli 2013, samen met de ongegrondheidsbeslissing inzake zijn verblijfsaanvraag in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, werd ingetrokken en dus uit het rechtsverkeer werd verwijderd.

Hij wijst erop dat hij werd opgepakt toen hij zich bij de gemeente aanbod om zijn attest van immatriculatie terug te vragen, gezien de intrekking van het bevel en de ongegrondheidsbeslissing m.b.t. zijn verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst erop dat dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}) betekend op 12 januari 2010, zonder rekening te houden met het ingetrokken bevel en de ingetrokken ongegrondheidsbeslissing van 4 juli 2013.

4.3.3. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.3.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing, voor wat betreft de bevelscomponent, is gebaseerd op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en het gegeven dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldige inreisstempel noch gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 12 januari 2010.

Er werd verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan op basis van artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien: (...)

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, (...)”

Hierbij wordt gemotiveerd dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 12 januari 2010. Bijgevolg werd niet aan de terugkeerverplichting gedaan.

Daarnaast stelt de Raad vast dat het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11, § 1, 2° van de vreemdelingenwet Artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Inzake het inreisverbod wordt gemotiveerd dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 12 januari 2010. Bijgevolg werd niet aan de terugkeerverplichting gedaan.

4.3.5. Ten dezen stelt de Raad vast, op basis van het administratief dossier, dat verzoeker, na betekening van het bevel op 12 januari 2010, een attest van immatriculatie verwierf naar aanleiding van de beslissing van 6 april 2010 de gemachtigde waarbij zijn aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard. Aldus wijzigde de rechtstoestand van verzoeker dermate dat de huidige bestreden beslissing niet op goede gronden aan verzoeker kan verwijten geen gevolg te hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 januari 2010, aangezien hij na afgifte van dit bevel gedurende de periode 6 april 2010 tot minstens 4 januari 2013 op legale wijze in het Rijk verbleven heeft. De gemachtigde heeft aldus zelf beslist om verzoeker, nadat hij geen gevolg gegeven had aan het bevel van 12 januari 2010, tijdelijk te machtigen tot verblijf op basis van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

4.3.6. Voor wat betreft het niet toekennen van een termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek alsook voor wat betreft het opleggen van een inreisverbod van drie jaar, kan de Raad dan ook niet anders dan vaststellen dat de gemachtigde *in casu* op onzorgvuldige en kennelijk onredelijke wijze heeft verwezen naar het eerder bevel betekend aan verzoeker op 12 januari 2010. De gemachtigde kan niet op goede gronden stellen dat er sprake is of was van een "terugkeerverplichting" daar waar verzoeker sinds april 2010 tot minstens januari 2013, dus minstens tweeënhalf jaar, op legale wijze in België verbleef.

De Raad acht de opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht dan ook *prima facie* gegrond. Het middel is bijgevolg in de aangegeven mate ernstig.
Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker meldt dat door de bestreden beslissing en de gedwongen verwijdering, hij zijn vriendin niet meer kan bijstaan, hoewel deze ernstig ziek is en hij als mantelzorger voor haar instaat. Hij stelt dat dit een vernederende behandeling uitmaakt in strijd met artikel 3 van het EVRM. Volgens verzoeker pleegt de gedwongen verwijdering voorts ook een inbreuk op zijn privé- en gezinsleven, strijdig met artikel 8 van het EVRM.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar het zonder meer duidelijk is uit hetgeen voorgaand *in casu* werd vastgesteld in punten 4.3.1. tot en met 4.3.6. dat verzoeker een ernstig middel heeft aangevoerd tegen de bestreden beslissing. Het nadeel is *in casu* evident ernstig en moeilijk te herstellen.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 augustus 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

M. MAES